

Jak ministr zemědělství obhajuje neobhajitelné

Téměř mediální hysterie, která se ze strany ministra zemědělství a představitelů Agrární komory a Zemědělského svazu ČR strhla po srpnové tiskové konferenci Asociace soukromého zemědělství (ASZ ČR), upozorňující na jen těžko pochopitelný postoj ministerstva zemědělství (MZe) k budoucí podobě Společné zemědělské politiky EU po roce 2020 (SZP), by se jindy možná dala nazvat úsměvnou. Ne však v případě, kdy zcela reálně hrozí, že tvrdošíjný přístup ministra, který namísto ochrany veřejného zájmu obhajuje pokračování bezuzdného dotování podniků s výměrou desítek tisíc hektarů, povede k ještě větší devastaci krajiny a ekonomicky negativnímu dopadu na celý český venkov.

Současný ministr zemědělství obhajuje velké korporace

Vliv velké agrární lobby na zachování současné nevyhovující struktury českého zemědělství, stále pevně postavené na "výdobytcích" násilné komunistické kolektivizace venkova, je jasně znatelný i z mnoha různých reakcí ministra Jurečky, přestože jsou svou podstatou založené na nesmyslné argumentaci. Třeba té, že zastropování (krácením dotací pro extrémně velké podniky) by došlo ke ztrátě pracovních míst a snížení potravinové soběstačnosti. Je to ale přesně obráceně - jsou to především menší zemědělci, kteří vytvářejí pracovní příležitosti přímo v místě svého podnikání. Mimo jiné proto, že se obvykle nesoustředí jen na prvovýrobu, ale snaží se svou produkci také zpracovat a nabízet na venkově různé typy služeb, čímž automaticky vytvářejí nejen pestrost a kvalitu neanonymní produkce, kterou zákazník v regálech supermarketů stále postrádá, ale tvoří také potřebné ekonomické i sociální vazby na regionální úrovni. Takové hospodaření na bázi zpravidla fyzických osob, rodinných farem vykazuje vyšší míru odolnosti vůči ekonomickým výkyvům, než například velké akciovky, které se stále častěji objevují v nákupní tašce silných finančních (nadměrných) skupin, čímž je právě nejvíce ohrožena ona potravinová bezpečnost v naší zemi.

Obří podniky, které mnohdy v lokalitě, kde provozují svou činnost, vůbec nesídlí a nemají z podstaty věci přirozený zájem o její specifika a potřeby, se naproti tomu snaží minimalizovat své náklady na pracovní sílu a pracovní místa tak redukovat. Současné statistiky jasně ukazují, že více lidí v zemědělství pracuje v malých a středních podnicích, a to navzdory menší obhospodařované výměře. Kromě toho jsou případy, kdy jsou průmysloví zemědělci ve svém portfoliu také dovozci významné části zemědělských komodit k výrobě potravin ze zahraničí, a právě tím se také podílejí na poklesu oné potravinové soběstačnosti. Je zřejmé, že takové praktiky nemá smysl podporovat veřejnými prostředky.

Zastropování plateb = lepší stav naší krajiny

Důsledkem faktu, že rozhodujícími příjemci zemědělských dotací jsou u nás velké korporace, které symbolizují velkoplošné a průmyslové zemědělství, využívající monstrózní zemědělskou techniku utužující zemědělskou půdu a používající velké množství chemie, je pokračující devastace krajiny. Rozlehlé lány monokultur bez krajinných prvků nedokáží v potřebné míře zadržovat vodu a výsledkem je mimo jiné rostoucí riziko vodní eroze a následných negativních projevů sucha a povodní.

Stanovení "dotačního stropu" u přímých plateb by tedy bylo klíčovým nástrojem k lepšímu způsobu zachování zdrojů i kvality pitné vody a úrodnosti půdy jako nepostradatelných potřeb pro život nás všech. Klesla by současně potřeba celé řady dalších dotačních titulů na náhradu škod, které nejsou ničím jiným, než látáním děr bez řešení samotných příčin problémů, jak se v posledních několika letech bohužel stále častěji děje.